

Wel is waar wordt het bewijs, dat door operatie het leven verlengd wordt, zooals OLDEKOP dat in zijn „normaalcarcinoom” leverde, omver geworpen, maar ook bewijzen voor het tegendeel werden niet geleverd. Wat hiervoor nog wel eens moest en moet gelden „de meerdere kwaadaardigheid van het recidief” ook dit wordt te niet gedaan.

Nogmaals: Of men, in gevallen, waar later recidief ontstaat, met de operatie goed gedaan heeft of niet — de statistiek moet vooralsnog hierop zwijgen.

Gelukkig dat werkelijke genezing niet zóó zeldzaam is, of men mag bij het opmaken der balans hiermede rekening houden.

(Wordt vervolgd.)

I N G E Z O N D E N .

VIVISECTIE; — OPERATIËN BIJ HET ONDERWIJS AAN DE VEEARTSENIJSCHOOI.

Onder het bovenstaand opschrift is door Dr. L. ALI COHEN in n°. 21 van dit *Weekblad*, blz. 413, medegedeeld, dat en hoe de afschaffing der (oefenings —) operatiën op levende dieren aan de veeartsenijschool reeds vrij wel zou zijn tot stand gekomen.

Aangezien die mededeeling, voor zoover mijne bemoeiingen ter zake betreft, blijkbaar op onvolledige inlichtingen berust en tot onjuiste opvattingen zou kunnen leiden, komt het mij wenschelijk voor door enkele kantteekeningen den stand der kwestie aan te geven.

Nu drie jaren geleden was mij gebleken, dat met betrekking tot het verrichten van oefeningsoperatiën op levende, niet genarcotiseerde paarden eene overdrijving was ingeslopen, waarmede ik mij om meer dan ééne reden niet kon vereenigen. De tot dien tijd aan den betrokken leeraar gelaten volle vrijheid, om de bedoelde oefeningen naar eigen inzicht te doen plaats hebben, was niet langer te handhaven. Door het vaststellen van een maximum, behoorde het aantal der oefeningsoperatiën, op één niet genarcotiseerd paard te verrichten, te worden beperkt.

Een daartoe strekkend voorstel, aan het oordeel van den Raad van bestuur der school door mij onderworpen, heeft na lange overwegingen er toe geleid, dat in overleg met dien Raad eene beperkende regeling voor dit deel van het practisch onderwijs tot stand is gekomen.

Deze regeling ging wel is waar veel minder ver dan mij toen wenschelijk scheen; maar, vergeleken met hetgeen in den laatsten tijd te voren geschied was, bracht zij zulke aanzienlijke verandering en verbetering aan, dat ik mij daarbij heb kunnen neerleggen. Naar mij voorkwam, was het te verwachten, dat men, eenmaal aldus met het verleden gebroken hebbende, door de te verkrijgen ervaring op den ingeslagen weg wel verder zou komen.

Zóó was de toestand, toen in Augustus jl. bij het opmaken van het verslag der commissie voor het veeartsenijkundig examen aangaande hare zitting in 1887, een lid dier commissie opkwam tegen het verrichten van examenoperatiën op levende paarden.

Deel I, n°. 23, 1888.

Naar aanleiding van hetgeen dat verslag dienaangaande inhoudt, kwam ik — op de door Dr. ALI COHEN bekendgemaakte wijze — ambtshalve te staan voor de vraag, of de oefeningsoperatiën in vivo inderdaad noodzakelijk zijn te achten.

Eene rijpe overweging van de kwestie bracht mij er toe mijne eigen meening te toetsen aan hetgeen voor tal van buitenlandsche veeartsenijscholen in vroeger en later tijd in deze is verordend en de daarvan opgedane ervaring. En tengevolge van dit onderzoek, ik erken het gaarne, heb ik mij zelven herzien — en in Februari jl. eene regeling ontworpen, die eene radicale verandering in het practisch onderwijs in operatieve heekunde beoogt.

Wat er uit dat ontwerp zal worden, is mij niet bekend. Tot verdere beoefeningen in deze heeft nadien voor mij geene aanleiding bestaan; ook thans bestaat die nog niet.

Het is juist, dat de commissie voor het veeartsenijkundig examen, na overweging van de voor de veeartsenijschool hangende quaestie, het besluit heeft genomen dit jaar de examen-operatiën in cadavere te doen plaats hebben.

Ik kan er nog bijvoegen, dat het voorstel daartoe van mij is uitgegaan.

Utrecht, 31 Mei 1888.

Dr. A. W. H. WIRTZ,

directeur der Rijksveeartsenijschool.

BOEK AANKONDIGING.

Ueber die Localisation der Gehirnkrankheiten von H. NOTHNAGEL und B. NAUNYN, mit zwei Doppeltafeln, Wiesbaden 1887. Verlag von J. F. BERGMANN.

De titel van bovenstaand werkje belooft in zooverre meer dan het geeft, als niet de localisatie van eenig hersenlijden in het algemeen bedoeld wordt, maar de herkenning van de plaats van het deel der schors van de cerebrale hemisferen, dat aangedaan is. Zonder geringschatting van de resultaten van de anatomische of de experimenteel-physiologische methode voor de localisatie-leer, bepalen de auteurs zich tot datgene wat eene nauwkeurige klinische observatie in verband met de sectie leert. Ideaal voor dergelijk onderzoek is: een beperkt proces van ouden datum en geïsoleerde storingen, meest wegval-symptomen.

De storingen, die eene localisatie in de schors mogelijk maken, zijn hoofdzakelijk van drieërlei aard: optische, motorische, aphasische. Van ondergeschikt belang zijn storingen in den spierzin en in de sensibiliteit van de huid. De vorm van de optische anomalieën kan verschillend zijn; men heeft geobserveerd hemianopsie (eventueel bij dubbelzijdige aandoening volkomen blindheid), storingen in den kleurzin, psychische blindheid en subjectieve lichtindrukken. Niet zeker geconstateerd is totale amblyopie van het contralaterale oog bij eenzijdige aandoening. Bij psychische blindheid is ook bijna steeds een defect in de kleurperceptie waargenomen, zoodat het laatste waarschijnlijk een vast deel van het eerste symptomen-complex is: tevens komt het afzonderlijk, onafhankelijk er van, voor. Men kan ook combinaties vinden, bijv. hemianopsie en